

Когато се върнала бабата, всички викнали въ единъ гласъ насреща ѝ:

— Бабо, бабо, изгори ни какa!

— Баба ще ѝ отплати, — отвърнала бабичката.

Следъ обѣдъ бабата завела момичето край рѣката. Като седнала на брѣга, бабата казала:

— Азъ ще подрѣмна малко. Като мине черна вода, събуди ме!

Бабата задрѣмала. По едно време рѣката придошла жълта. Момичето потопило прѣста си да я опита и той се позлатилъ. После придошла черна вода. Момичето събудило бабата. Тя го потопила три пѣти въ рѣката. Като го извадила, то станало черно като катранъ. Бабата му показала пѣтя и изчезнала.

Машехата чакала своето момиче на вратника. Като го съгледала, не могла да го познае. То било черно и грозно — страхъ да те съвземе. Тя позеленѣла отъ ядъ и се нахвърлила съ лоши думи върху мжжа си: „Ти, умразнико, не си завелъ моето момиче, тамъ, дето води твоето!

И тя намразила още повече завареничето си. А то се прочуло по цѣлото царство. Видѣлъ го царскиятъ синъ и го харесалъ за жена. Дошло време за вѣнчавка. Машехата забулила съ гжсто було своето момиче, а златното, завареничето, захлупила подъ едно корито.

— Само позлатения си прѣстъ да подавашъ! — учила тя своята грозница. — Така царскиятъ синъ ще мисли, че ти си златното момиче.

Но когато тръгнала сватбата, пѣтелътъ скочилъ върху покрива и запѣлъ: „Кукуригу-у-у! Черна какa подъ булото, а златната подъ корито!“

Царскиятъ синъ дигналъ булото на грозницата и разбралъ, че е измаменъ. Той намерилъ подъ коритото златното момиче, оженилъ се за него, а грозницата и майка ѝ прогонилъ вѣнъ отъ царството — да се не виждатъ и да се не чуватъ.

Народна приказка.

